

[Kurt Hansen]

giydelsen opsamlet i den producerede føde. Man har i en videnskabelig undersøgelse foretaget en sammenligning mellem kalorieudbyttet i dansk landbrug fra 1936 til 1970. Den viser, at der er sket et markant fald i udnyttelsesgraden af den tilførte hjælpeenergi. Der tilføres nu seks gange så meget hjælpeenergi som i 1936, bl.a. i form af kunstgødning, ukrudts- og insektbekæmpelsesmidler osv., men i forhold til den tilførte hjælpeenergi er det udbytte, der kommer ud af det i form af menneskeføde, kun $\frac{1}{3}$ af, hvad det var dengang.

Det er selvfølgelig VS' langsigtede mål, at landbrugerne som alle andre skal have gode og sikre løn- og arbejdsforhold, at de skal have ordentlige sociale forhold, og at der naturligvis skal være en medbestemmelse med hensyn til produktionens art og fordeling. Såvel i Danmark som internationalt set skal al jordbrugsjord anvendes til fremskaffelse af de flest mulige fødevarer af den højeste kvalitet samt til den lavest mulige pris til dækning af det stigende behov for fødevarer ude omkring i verden. Derfor må og bør al landbrugsjord drives som landbrugsjord og ikke anvendes som rent investeringsobjekt eller som objekt for forskellige smarte skattefradrag, og derfor skal landbrugsproduktionen varetages af uddannede landmænd.

Disse mål kan ikke opfyldes inden for dette systems samfundsmæssige rammer, for her er det jo netop kapitalens krav om afkast, der bestemmer produktionens art, jfr. eksemplet med morgenfruerne. Det er ikke befolkningens krav og behov, der bestemmer, hvad der bliver produceret. VS arbejder derfor henimod en grundlæggende ændring af hele samfundet, således at ingen besidder retten til landbrugsjord eller til andre produktionsmidler, ingen besidder retten til at profitere på fremstilling af fødevarer eller andre produkter.

De stigende jordpriser, generationsskifteproblemet, de øgede sammenlægninger, EFs overskudslagre, de øgede fødevarerudgifter osv. er alt sammen helt naturlige og uundgåelige følger af dette system. Disse ting kan ikke løses inden for kapitalismens rammer, de kan kun dulmes en smule, men løses kan de ikke, før man når dertil, at det er andre behov, der er drivende ikke bare for landbrugsproduktionen, men for produktionen i det hele taget, nemlig befolkningens behov

og ikke kravet og ønskerne fra producenterne om den maksimale fortjeneste.

Arne Bjerregaard (KrF):

Det kan næppe undre hr. Niels Anker Kofoed, at det undrer mig, at hr. Niels Anker Kofoed stiller denne forespørgsel. Jeg spurgte for fire måneder siden hr. Niels Anker Kofoed i et spørgsmål til den daværende minister Niels Anker Kofoed om landbrugets situation, hvad man skulle gøre, og fik dengang det svar fra hr. Niels Anker Kofoed, at der fra politisk hold og regeringens side ikke var brug for initiativer for at bedre landbrugets situation. Nu er landbrugets situation i dag næppe ændret ret meget, men selvfølgelig kan man sige, at hr. Niels Anker Kofoeds situation har ændret sig, og derfor kan det nok være opportunt at stille denne forespørgsel. Endvidere finder jeg det – jeg ved ikke, om jeg må sige det – irriterende, at vi skal have denne forespørgsel, hvis emne dog også indgår i forhandlingerne, netop nu, hvor man skal flintre rundt i dette hus fra det ene møde til det andet.

Men da vi nu har denne forespørgsel, lad mig så sige, at vi i kristeligt folkeparti klart erkender landbrugets alvorlige situation. Det var også derfor, jeg stillede spørgsmålet til den forhenværende landbrugsminister og stillede det samme spørgsmål til den nuværende landbrugsminister. Den nuværende landbrugsminister har dog erkendt, at der er en stor gruppe i det danske landbrug, som er kommet alvorligt i klemme, fordi de netop har investeret efter det, som vi har animeret dem til. Men så må jeg også sige til den nuværende minister, at det er beklægeligt, at man giver med den ene hånd og tager det dobbelte tilbage med den anden; det skal jo fedt hjælpe.

Skal vi overvinde dette lands problemer, må vi enten nedsætte vort forbrug, eller også må vi øge vores produktion; det er de eneste veje, vi har at gå. Når statsministeren nu siger, at man må inddrage de gevinster, som landbruget får af en devaluering, så er det jo udtryk for denne mærkværdige lighedstanke, hvor man siger, at alle skal betale, også de, som havde lidt i forvejen. Når vi forhandler om lønninger, plejer vi da til dels at friholde de lavestlønnede, men det vil man altså ikke i denne situation.